

Stalo se ve Znojmě ...

(Miroslav Střelák, Praha)

Měl jsem to štěstí, že jsem se zhruba před čtyřiceti lety stal jedním z členů lektorské skupiny, v níž byli všichni přesvědčeni o tom, že hudební výchovu lze na základních školách nejen udržet, ale hlavně zkvalitnit novou obsahovou náplní a novými přístupy při prezentaci daného učiva. Tenkrát to byli: Božena Viskupová, Láďa Daniel s chotí, Petr Jistel, Pepík Říha, já a hlavně Pavel Jurkovič. Tituly u jmen úmyslně neuvádím, neboť jsme tvořili partu hudebníků, kteří nebyli tehdejšími frekventanty kurzů hodnoceni podle akademických titulů, ale podle toho, co od nich získali z hlediska hudebně praktického a jak je obohatili v oblasti hudebně didaktické.

Příhod, které by stály jistě za zmínku, je celá řada, ale nejsilnější dojem, který ve mně kurzy zanechaly a i po letech vyvolávají silný pocit uspokojení, byla atmosféra, v jaké tyto týdenní kurzy probíhaly. Všichni jsme ve své profesi působili jako učitelé a šlo tedy jen o to, abychom si vzájemně předávali zkušenosti, které by mohly zkvalitnit naši práci ve škole. A tak se v praxi naplnila idea, že učitel má být především rádcem, který nabízí své vědomosti, zkušenosti a dovednosti, a to vše v ovzduší vzájemné přátelské spolupráce. Zatímco první den jsme se vzájemně seznamovali, za týden jsme se už loučili jako staří dobří přátelé. I tento fakt považuji za důkaz, že hudba má významnou stmelující funkci. Na kurzech jsem mimo jiné pracoval s orchestrem. Vzpomínám si, že jsem každý den instrumentoval jednu skladbu pro soubor nástrojů, které jsme v daném kurzu měli k dispozici a následující den jsme skladbu během odpolední zkoušky nacvičili. Na závěr celotýdenní práce jsme pak ostatní frekventanty „obdařili“ koncertem. Už tenkrát jsem nemohl přehlédnout mimořádné hudební schopnosti Jirky Holubce a Honzy Prchala. Bylo jasné, že tiito dva tuto naši štafetu určitě převezmou a jsem rád, že se tak skutečně stalo. Abych uvedl alespoň jednu příhodu, která nás všechny tehdy pobavila, pokusím se nyní popsat, jak jsem jeden ze závěrečných koncertů dirigoval s otevřeným poklopem. Stalo se to ve Znojmě. Asi dva dny před ukončením kurzu jsem chvíli seděl s přáteli v jedné restauraci, když tu mi jeden ze sousedů nechtěně polil kalhoty červeným vínem. Druhý den jsem je tedy odnesl do rychločistírny a odpoledne v závěrečný den si je vyzvedl. V hotelu jsem však zjistil, že mi v čistírně rozbili zip u poklopce. Vzhledem k tomu, že koncert začínal již za hodinu, neměl jsem šanci závadu reklamovat. Nezbylo, než obléci kalhoty a jít do hotelu Znojmo, kde se koncert konal. V šatně jsem požádal vdané kolegyně, aby mi pomohly závadu odstranit. Jedna dobrá duše našla spínací špendlík a poklopec mi sepnula. Ve chvíli, když byl orchestr již připraven na pódiu, spadly z pultu prvních houslí noty, pro které jsem se bezděky sehnul... . Stalo se, co jsem nečekal – špendlík povolil a muzikanti, kteří si toho všimli, se začali smát. Nevím, kolik vteřin či minut pro mne tato nepříjemná situace trvala, ale koncert musel začít. Tentokrát jsem se neděkoval po jednotlivých číslech programu, ale až na závěr. To jsem ale z pultu prvních houslí sebral noty a inkriminovanou část těla si zakryl a tvářil se jakoby nic. Po koncertě mne někteří kolegové oslovovali: “sklerotiku“ a doporučovali mi, abych si vždy před příchodem na pódium zkontroloval úpravu svého zevnějšku ...

Děkuji za pozvání na setkání

Miroslav Střelák